WYROK TRYBUNAŁU (szósta izba)

z dnia 22 grudnia 2010 r. *

W sprawie C-517/09

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel (Belgia) postanowieniem z dnia 3 grudnia 2009 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 11 grudnia 2009 r., w postępowaniu dotyczącym

RTL Belgium SA, dawniej TVi SA,

TRYBUNAŁ (szósta izba),

w składzie: A. Arabadjiev, prezes izby, A. Rosas i P. Lindh (sprawozdawca), sędziowie,

* Język postępowania: francuski.

rzecznik generalny: J. Kokott,
sekretarz: M.A. Gaudissart, kierownik wydziału,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 9 listopada 2010 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu RTL Belgium SA, dawniej TVi SA, przez adwokatów F. Tulkensa oraz S. Seysa,

— w imieniu CLT-UFA przez adwokata G. de Foestraetsa,

— w imieniu rządu belgijskiego przez M. Jacobs, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez adwokata A. Feyta,

— w imieniu rządu luksemburskiego przez C. Schiltza, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez adwokata P. Kinscha,

— w imieniu Komisji Europejskiej przez C. Vrignon oraz E. Montaguti, działające w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 1 lit. c) dyrektywy 89/552/EWG Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) (Dz.U. L 298, s. 23), w brzmieniu zmienionym przez dyrektywę 2007/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. (Dz.U. L 332, s. 27) (zwanej dalej „dyrektywą 89/552").

2 Wniosek został złożony przez Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel de la Communauté française de Belgique (kolegium do spraw udzielania zezwoleń i sprawowania kontroli przy radzie do spraw audiowizualnych Wspólnoty Francuskiej Belgii) w ramach postępowania dotyczącego RTL Belgium SA (zwanej dalej „spółką RTL Belgium"), podejrzanej o naruszenie przepisów krajowych w sprawie telesprzedaży.

Ramy prawne

Prawo Unii

3 Artykuł 1 lit. c) i d) dyrektywy 89/552 zawiera następujące definicje:

„c) »odpowiedzialność redakcyjna« oznacza sprawowanie faktycznej kontroli zarówno nad wyborem audycji, jak i nad sposobem ich zestawienia w chronologicznym układzie w przypadku przekazów telewizyjnych lub w katalogu w przypadku audiowizualnych usług medialnych na żądanie. Odpowiedzialność redakcyjna nie musi oznaczać odpowiedzialności prawnej na podstawie prawa krajowego za dostarczaną treść lub świadczone usługi;

d) »dostawca usług medialnych« oznacza osobę fizyczną lub prawną, która ponosi redakcyjną odpowiedzialność za wybór audiowizualnej treści medialnej usługi audiowizualnej i określa sposób, w jaki treść ta jest zorganizowana".

4 Artykuł 2 ust. 1, art. 2 ust. 2 lit. a) i art. 2 ust. 3 lit. a) i b) tej dyrektywy stanowią:

„1. Każde państwo członkowskie zapewnia, by wszystkie audiowizualne usługi medialne świadczone przez dostawców usług medialnych podlegających jego jurysdykcji pozostawały w zgodzie z zasadami systemu prawa, które mają zastosowanie do audiowizualnych usług medialnych przeznaczonych do odbioru w tym państwie członkowskim.

2. Do celów niniejszej dyrektywy dostawcami usług medialnych podlegającymi jurysdykcji państwa członkowskiego są dostawcy:

a) mający siedzibę w danym państwie członkowskim, zgodnie z ust. 3 […].

3. Do celów niniejszej dyrektywy w następujących przypadkach uznaje się, że dostawca usług medialnych ma siedzibę w jednym z państw członkowskich:

a) w tym państwie członkowskim znajduje się główne biuro dostawcy usług medialnych i podejmowane są decyzje redakcyjne dotyczące audiowizualnej usługi medialnej;

b) jeżeli główne biuro dostawcy usług medialnych znajduje się w jednym państwie członkowskim, ale decyzje redakcyjne dotyczące audiowizualnej usługi medialnej są podejmowane w innym państwie członkowskim, uznaje się, że dostawca usług medialnych ma siedzibę w tym państwie członkowskim, w którym działa znaczna część pracowników zaangażowanych w świadczenie audiowizualnej usługi medialnej. Jeżeli znaczna część pracowników zaangażowanych w świadczenie audiowizualnej usługi medialnej działa w obu z tych państw członkowskich, uznaje się, że dostawca usług medialnych ma siedzibę w tym państwie członkowskim, w którym znajduje się jego główne biuro. Jeżeli w żadnym z tych państw członkowskich nie działa znaczna część pracowników zaangażowanych w świadczenie audiowizualnej usługi medialnej, uznaje się, że dostawca usług medialnych ma siedzibę w tym państwie członkowskim, w którym pierwotnie rozpoczął swoją działalność zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego, pod warunkiem że jego związek z gospodarką tego państwa członkowskiego jest faktyczny i trwały".

Prawo krajowe

5 Décret coordonné sur les services de médias audiovisuels (skonsolidowany dekret o audiowizualnych usługach medialnych, zwany dalej „dekretem") został opublikowany w *Moniteur belge* z dnia 24 lipca 2009 r.

6 Artykuł 1 pkt 16, 46 i 57 dekretu zawiera następujące definicje:

„16) Wydawca usług: osoba fizyczna lub prawna, która ponosi redakcyjną odpowiedzialność za wybór treści medialnej usługi audiowizualnej i określa sposób, w jaki treść ta jest zorganizowana;

[…]

46) Odpowiedzialność redakcyjna: sprawowanie faktycznej kontroli zarówno nad wyborem audycji, jak i nad sposobem ich zestawienia w chronologicznym układzie w przypadku przekazów linearnych lub w katalogu w przypadku usług nielinearnych. Odpowiedzialność redakcyjna nie musi oznaczać odpowiedzialności prawnej na podstawie prawa krajowego za dostarczaną treść lub świadczone usługi;

[…]

57) telesprzedaż: przekaz ofert kierowanych bezpośrednio do odbiorców, w postaci programów lub spotów, z zamiarem odpłatnego świadczenia usług lub udostępniania dóbr, w tym nieruchomości, lub praw i zobowiązań".

7 Zgodnie z art. 2 ust. 3 dekretu:

„Jurysdykcji Wspólnoty Francuskiej podlega każdy wydawca usług, który:

1) ma siedzibę w regionie francuskojęzycznym;

2) ma siedzibę w dwujęzycznym regionie Bruksela-Stolica i którego działalność winna być związana wyłącznie ze Wspólnotą Francuską".

8 Artykuł 31 ust. 6 dekretu stanowi, że:

„[…] czas rozpowszechniania telesprzedaży jest określany przez rząd, nie może jednak przekroczyć maksymalnie trzech godzin dziennie, włączając w to ponowne nadawanie".

9 Artykuł 133 dekretu stanowi:

„Tworzy się Conseil supérieur de l'audiovisuel de la Communauté française de Belgique (radę do spraw audiowizualnych Wspólnoty Francuskiej Belgii), jako niezależny organ administracji posiadający osobowość prawną, którego zadaniem jest regulowanie sektora audiowizualnego we Wspólnocie Francuskiej […]".

10 Artykuł 134 dekretu przewiduje, że w skład Conseil supérieur de l'audiovisuel wchodzą dwa kolegia, to znaczy Collège d'avis (kolegium doradcze) i Collège d'autorisation et de contrôle (kolegium do spraw udzielania koncesji i sprawowania kontroli), biuro i sekretariat dochodzeniowy.

11 Zgodnie z art. 136 ust. 1 dekretu do zadań Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel należy w szczególności:

„1) dokumentowanie deklaracji wydawców usług i wydawanie zezwoleń niektórym wydawcom usług, z wyłączeniem telewizji lokalnych i [Radio-Télévision belge de la Communauté française de Belgique (belgijskiej stacji radiowo-telewizyjnej Wspólnoty Francuskiej Belgii)];

2) wydawanie zezwoleń na użytkowanie częstotliwości radiowych;

[…]

12) stwierdzanie wszelkich naruszeń ustaw, dekretów lub rozporządzeń dotyczących kwestii audiowizualnych i wszelkich uchybień zobowiązaniom wynikającym z konwencji zawartej pomiędzy Wspólnotą Francuską i wydawcą usług lub dystrybutorem usług, z umowy o zarządzanie [Radio-Télévision belge de la Communauté française de Belgique], z konwencji zawartej pomiędzy rządem i każdą z telewizji lokalnych oraz ze zobowiązań podjętych w odpowiedzi na ogłoszenie o przetargu, o którym mowa w niniejszym dekrecie".

12 Artykuł 139 ust. 1 dekretu określa skład Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel. Artykuł ten ma następujące brzmienie:

„Oprócz [czterech] członków biura, o którym mowa w art. 142 ust. 1, w skład Collège d'autorisation et de contrôle wchodzi sześciu członków. Ich mandat trwa cztery lata i jest odnawialny […].

Bez uszczerbku dla przepisów, o których mowa w art. 142 ust. 1, dziesięciu członków powoływanych jest z poszanowaniem postanowień art. 9 ustawy z dnia 16 lipca 1973 r., gwarantujących ochronę nurtów ideologicznych i filozoficznych. Parlement de la Communauté française (parlament Wspólnoty Francuskiej) powołuje trzech spośród sześciu członków, o których mowa w poprzednim akapicie. Po powołaniu trzech pierwszych członków przez Parlement de la Communauté française, skład Collège zostaje uzupełniony przez rząd.

Członkowie Collège d'autorisation et de contrôle wybierani są spośród osób wyróżniających się wiedzą w zakresie prawa, kwestii audiowizualnych lub komunikacji.

[…]".

13 Na mocy art. 140 ust. 1 dekretu biuro Conseil supérieur de l'audiovisuel, w skład którego wchodzą prezes oraz wiceprezesi pierwszy, drugi i trzeci wspomnianego Conseil, reprezentuje ten ostatni przed sądami oraz wobec osób trzecich. Zgodnie z ust. 3 tego samego artykułu biuro powołuje pracowników Conseil supérieur de l'audiovisuel. Powołuje ono między innymi doradców i attachés sekretariatu dochodzeniowego na podstawie opinii sekretarza dochodzeniowego.

14 Stosownie do art. 142 ust. 1 dekretu czterej członkowie biura są powoływani przez rząd.

15 Zgodnie z art. 143 dekretu skargi skierowane do Conseil supérieur wpływają do sekretariatu dochodzeniowego, który prowadzi w ich sprawie postępowanie dochodzeniowe. Sekretariat dochodzeniowy może również wszcząć postępowanie dochodzeniowe z własnej inicjatywy. Artykuł ten stanowi ponadto, że sekretariat dochodzeniowy jest zarządzany przez sekretarza dochodzeniowego pod kierunkiem biura.

16 Artykuł 161 dekretu określa zasady postępowania, które powinny być stosowane przez sekretariat dochodzeniowy i Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel w przypadku otrzymania skargi lub w przypadku zaistnienia okoliczności mogących stanowić naruszenie ustaw, dekretów lub rozporządzeń dotyczących sektora audiowizualnego. Przepis ten w ust. 1 stanowi w szczególności, co następuje:

„[…] sekretariat dochodzeniowy otwiera postępowanie i postanawia w przedmiocie dopuszczalności sprawy.

Jeżeli sprawa jest dopuszczalna, sekretariat dochodzeniowy prowadzi postępowanie dochodzeniowe. Sekretariat dochodzeniowy może wydać decyzję o umorzeniu postępowanie bez podejmowania dalszych działań w sprawie.

[…]

Collège d'autorisation et de contrôle może przejąć do swojej właściwości decyzje sekretariatu dochodzeniowego o niedopuszczalności sprawy i umorzeniu postępowania bez podejmowania dalszych działań w sprawie.

Raport z postępowania dochodzeniowego zostaje przedłożony Collège d'autorisation et de contrôle […]".

17 Zgodnie z art. 161 ust. 2–4 Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel przedstawia swoje zarzuty i raport z postępowania dochodzeniowego sprawcy wykroczenia, któremu przysługuje miesięczny termin na zapoznanie się z aktami sprawy i przedstawienie swoich uwag na piśmie. Sprawca wykroczenia jest wezwany do stawienia się. Wspomniany Collège może wysłuchać każdej osoby mogącej dostarczyć mu użytecznych informacji. Collège wydaje uzasadnioną decyzję w terminie 60 dni od dnia zamknięcia przewodu.

Okoliczności faktyczne w postępowaniu przed sądem krajowym oraz pytanie prejudycjalne

18 W dniu 8 października 2009 r. do sekretariatu dochodzeniowego wpłynęła skarga widza zawierająca informację, że kilka dni wcześniej w ramach usługi RTL Belgium program z telesprzedażą był nadawany przez siedem godzin w ciągu jednego dnia, podczas gdy dopuszczalny prawem limit wynosi trzy godziny.

19 Po sprawdzeniu, że dopuszczalny prawem limit został przekroczony, sekretariat dochodzeniowy skierował pismo do spółki RTL Belgium, z siedzibą w Belgii, aby uzyskać jej ewentualne uwagi.

20 Spółka odpowiedziała, że jej zdaniem sekretariat dochodzeniowy nie jest właściwy, aby prowadzić postępowanie dochodzeniowe w jej sprawie, ponieważ to nie ona, lecz jej spółka dominująca, CLT-UFA, mająca siedzibę w Luksemburgu, była dostawcą usługi RTL Belgium.

21 Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel zastanawia się, które z władz – belgijskie czy luksemburskie – są właściwe, aby dokonać kontroli usługi RTL Belgium. Jeżeli, jak twierdzi sekretariat dochodzeniowy, dostawcą usługi RTL Belgium jest spółka RTL Belgium, wspomniany Collège uznaje swoją

właściwość, ponieważ spółka ta ma siedzibę w Belgii i, według sekretariatu dochodzeniowego, w Belgii podejmowane są decyzje redakcyjne.

22 Postanowienie odsyłające zawiera między innymi następujące informacje dotyczące spółki RTL Belgium i jej spółki dominującej CLT-UFA.

23 Spółka RTL Belgium otrzymywała od władz belgijskich kolejne zezwolenia na wydawanie usług rozpowszechniania telewizyjnego, między innymi usługi RTL Belgium, począwszy od 1987 r. Ostatnie zezwolenie przyznane w związku z tą usługą wygasło w dniu 31 grudnia 2005 r. Spółka RTL Belgium nie złożyła wniosku o jego odnowienie, ponieważ usługa, której dotyczyło, była wówczas świadczona z Luksemburga przez CLT-UFA.

24 Ta ostatnia, kontrolująca obecnie 66% kapitału spółki RTL Belgium, otrzymała od władz luksemburskich koncesję na tę samą usługę począwszy od 1995 r.

25 Decyzją z dnia 29 listopada 2006 r. Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel stwierdził, że spółka RTL Belgium rozpowszechniała bez zezwolenia usługi, których była wydawcą, między innymi usługę RTL Belgium, z naruszeniem belgijskich przepisów dotyczących rozpowszechniania i zasądził od niej grzywnę w wysokości 500 000 EUR. Spółka RTL Belgium złożyła wniosek o stwierdzenie nieważności tej decyzji do Conseil d'État (rady państwa) (Belgia), który w wyroku z dnia 15 stycznia 2009 r. uznał, że wniosek jest zasadny, i stwierdził nieważność wspomnianej decyzji.

26 Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel wskazuje, że w tym wyroku Conseil d'État stwierdził, iż sytuacja podwójnego zezwolenia, która

utrzymywała się do 2005 r., była sprzeczna z zasadą, zgodnie z którą tylko jedno państwo członkowskie jest właściwe w stosunku do danego nadawcy, i mogła utrudniać swobodę przepływu usług wewnątrz Unii Europejskiej. W tych okolicznościach Conseil d'État uznał, że pozbawiona znaczenia jest kwestia, który z podmiotów – CLT-UFA czy spółka RTL Belgium – był wydawcą usługi, zgodnie z terminologią przyjętą w dekrecie, lub dostawcą usługi, stosownie do terminologii przyjętej w dyrektywie 89/552.

27 Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel uważa jednak, że kwestia ta ma znaczenie w postępowaniu przed organem krajowym, ze względu na nowe ramy prawne mające zastosowanie w Belgii począwszy od 2009 r., obejmujące po pierwsze dekret, a po drugie protokół w sprawie współpracy zawarty pomiędzy Królestwem Belgii i Wielkim Księstwem Luksemburga.

28 Dekret wszedł w życie w dniu 28 marca 2009 r. Zawiera on między innymi nową definicję pojęcia odpowiedzialności redakcyjnej.

29 Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel uważa, że jest sądem w rozumieniu art. 267 TFUE i wobec tego może zwrócić się do Trybunału z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym. Niezależnie od tego, że zgodnie z prawem stanowi niezależny organ administracji, w swoim przekonaniu spełnia określone przez Trybunał kryteria charakteryzujące sąd w rozumieniu tego artykułu.

30 W tych okolicznościach Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel postanowił przedłożyć Trybunałowi następujące pytanie prejudycjalne:

„Czy wykładni pojęcia »faktyczna kontrola zarówno nad wyborem audycji, jak i nad sposobem ich zestawienia«, określonego w art. 1 lit. c) dyrektywy [89/552], należy dokonywać w ten sposób, iż można uznać, że spółka z siedzibą w państwie

członkowskim, która może w drodze koncesji udzielonej przez rząd tego państwa członkowskiego dostarczać audiowizualną usługę medialną, sprawuje w rzeczywistości taką kontrolę, mimo iż deleguje, z uprawnieniem do dalszego delegowania, na spółkę trzecią z siedzibą w innym państwie członkowskim, w zamian za zapłatę nieokreślonej kwoty odpowiadającej całkowitemu obrotowi z reklamy uzyskanemu w wyniku rozpowszechniania tej usługi, realizację i produkcję wszystkich programów w ramach tej usługi, udostępnianie na zewnątrz informacji w zakresie ustalania harmonogramów programów, jak również świadczenie usług finansowych i prawnych, usług zarządzania infrastrukturą oraz innych usług związanych z personelem i mimo iż wydaje się, że to w siedzibie tej trzeciej spółki są podejmowane i wykonywane decyzje w zakresie zestawiania audycji oraz ewentualnych zmian i zakłóceń w harmonogramie, które wynikają z aktualnych wydarzeń?".

W przedmiocie właściwości Trybunału

31 Na wstępie należy zbadać, czy Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel jest sądem w rozumieniu art. 267 TFUE i czy w związku z tym Trybunał jest właściwy do rozpoznania przedstawionego mu pytania.

Uwagi przedłożone Trybunałowi

32 Królestwo Belgii i Komisja Europejska uważają, że Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel spełnia wszystkie kryteria przyjęte w orzecznictwie Trybunału dla określenia sądu.

33 Spółka RTL Belgium, CLT-UFA i rząd luksemburski twierdzą z kolei, że nie jest spełnione kryterium niezawisłości.

34 Spółka RTL Belgium i CLT-UFA podnoszą przede wszystkim, że Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel nie jest w wystarczającym stopniu niezawisły w stosunku do władzy wykonawczej, między innymi z tego względu, iż rząd belgijski odgrywa decydującą rolę przy powoływaniu jej członków. Ci ostatni są zresztą wyznaczani przy uwzględnieniu nurtów ideologicznych i filozoficznych, co uniemożliwia im pełną niezależność. Następnie brak jest rozdziału funkcjonalnego pomiędzy postępowaniem dochodzeniowym i podejmowaniem decyzji. Wreszcie Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel nie jest podmiotem trzecim ani w stosunku do ewentualnego podmiotu wnoszącego skargę, którego nie ma obowiązku wysłuchać, ani w stosunku do sekretariatu dochodzeniowego, który podlega władzy biura.

35 Rząd luksemburski podnosi, że Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel jest stroną w sporze i wobec tego nie spełnia wymogu niezawisłości, o czym świadczy fakt, iż jest reprezentowany przed Conseil d'État w postępowaniu odwoławczym od jego decyzji.

Ocena Trybunału

36 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przy ustalaniu, czy organ występujący z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym ma charakter sądu w rozumieniu art. 267 TFUE, co jest kwestią wewnętrzną porządku prawnego Unii, Trybunał bierze pod uwagę całość okoliczności sprawy, jak w szczególności podstawę prawną istnienia organu, jego stały lub tymczasowy charakter, obligatoryjny charakter jego jurysdykcji, kontradyktoryjność postępowania, stosowanie przez organ przepisów prawa oraz jego niezależność (zob. w szczególności wyrok z dnia 17 września 1997 r.

w sprawie C-54/96 Dorsch Consult, Rec. s. I-4961, pkt 23; z dnia 31 maja 2005 r. w sprawie C-53/03 Syfait i in., Zb.Orz. s. I-4609, pkt 29; z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie C-246/05 Häupl, Zb.Orz. s. I-4673, pkt 16; a także postanowienie z dnia 14 maja 2008 r. w sprawie C-109/07 Pilato, Zb.Orz. s. I-3503, pkt 22).

37 W pierwszej kolejności należy zbadać kryterium dotyczące niezawisłości Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel.

38 Zgodnie z orzecznictwem Trybunału pojęcie niezawisłości, integralnego elementu sądzenia, wymaga przede wszystkim, by organ orzekający był podmiotem trzecim w stosunku do organu, który wydał zaskarżoną decyzję (wyroki: z dnia 30 marca 1993 r. w sprawie C-24/92 Corbiau, Rec. s. I-1277, pkt 15; z dnia 19 września 2006 r. w sprawie C-506/04 Wilson, Zb.Orz. s. I-8613, pkt 49).

39 Pojęcie to zawiera dwa elementy. Pierwszy – zewnętrzny – zakłada ochronę organu przed ingerencją i naciskami zewnętrznymi, mogącymi zagrozić niezależności osądu przez jego członków rozpatrywanych sporów (ww. wyrok w sprawie Wilson, pkt 50, 51).

40 Drugi element – wewnętrzny – łączy się z pojęciem bezstronności i dotyczy jednakowego dystansu do stron sporu i ich interesów w odniesieniu do jego przedmiotu (ww. wyrok w sprawie Wilson, pkt 52).

41 Należy stwierdzić, że Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel nie spełnia kryterium niezawisłości.

42 Ani struktura organizacji Conseil supérieur de l'audiovisuel i tworzących go organów, ani wyznaczone im zadania nie pozwalają bowiem uznać, że wspomniany Collège działa w charakterze bezstronnej osoby trzeciej w stosunku z jednej strony do domniemanego sprawcy wykroczenia i z drugiej strony do organu administracji odpowiedzialnego za sprawowanie nadzoru nad sektorem audiowizualny.

43 Jeżeli chodzi o strukturę organizacji Conseil supérieur de l'audiovisuel, należy stwierdzić przede wszystkim, że w skład biura wspomnianego Conseil wchodzi czterech członków, to znaczy jego prezes oraz wiceprezesi pierwszy, drugi i trzeci. Następnie ci ostatni są również członkami Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel, którego stanowią istotną część, to znaczy czterech z dziesięciu członków.

44 Jeżeli chodzi o zadania wyznaczone różnym organom Conseil supérieur de l'audiovisuel, z dekretu wynika, że wewnątrz tego organu administracji Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel odpowiada za kontrolę przestrzegania przez wydawców usług medialnych, których dotyczy dekret, zasad dotyczących kwestii audiowizualnych oraz za karanie ewentualnych naruszeń. Przy wykonywaniu tych zadań korzysta on z pracy sekretariatu dochodzeniowego, który jest zarządzany przez sekretarza dochodzeniowego, pod kierunkiem biura.

45 Należy stwierdzić, że Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel – organ decyzjny – jest, za pośrednictwem biura, funkcjonalnie powiązany z rzeczonym Conseil supérieur de l'audiovisuel jako całością, jak również z sekretariatem dochodzeniowym, na wniosek którego podejmuje decyzje. Wynika z tego, że przy wydawaniu decyzji Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel nie różni się od organu administracji rozpatrującego odwołania od decyzji niższych instancji, który może mieć charakter strony w postępowaniu z zakresu kwestii audiowizualnych (zob. analogicznie ww. wyrok w sprawie Syfait i in., pkt 33).

46 Tezę tę potwierdza ponadto okoliczność, że biuro reprezentuje Conseil supérieur de l'audiovisuel przed sądami i wobec osób trzecich.

47 Wynika z tego, że podejmując sporną decyzję, Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel nie jest osobą trzecią w odniesieniu do wchodzących w grę interesów i wobec tego nie cechuje się w stosunku do ewentualnego sprawcy wykroczenia, w niniejszym przypadku spółki RTL Belgium, bezstronnością wymaganą, aby stanowił sąd w rozumieniu art. 267 TFUE.

48 Nie zachodzi zatem potrzeba zbadania, czy Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel spełnia pozostałe kryteria pozwalające stwierdzić, czy organ odsyłający ma charakter „sądu" w rozumieniu art. 267 TFUE.

49 W tych okolicznościach Trybunał nie jest właściwy do udzielenia odpowiedzi na przedłożone mu pytanie.

W przedmiocie kosztów

50 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem; do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (szósta izba) orzeka, co następuje:

Trybunał nie jest właściwy do udzielenia odpowiedzi na pytanie przedłożone przez Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel w postanowieniu z dnia 3 grudnia 2009 r.

Podpisy